

Bewuste keuze voor speeltijd

Jordan Rolvink aan de bal namens zijn nieuwe club DUNO.

FOTO

HAAGLANDENVOETBAL.NL/FRED REULING

Jordan Rolvink (21) heeft twee doelen voor ogen bij zijn nieuwe club DUNO. Werken aan zijn eigen naamsbekendheid en het ongelijk van zijn vorige club HBS bewijzen. „In het clubmagazine stond geschreven dat spelers die de club verlaten en niet willen knokken voor een plek in het eerste of tweede geen echte HBS'ers zijn. Dat heeft mij geraakt.”

DAVE GRONDEL

DUNO is HBS in het klein, ervaart Jordan Rolvink tijdens zijn wittebroodsweken bij de zaterdag tweedeklasser. „De sfeer is zeker vergelijkbaar. Bovendien krijg ik de kans om aan spelen toe te komen en aan mijn naamsbekendheid te werken. Daarnaast is trainer Dick Boereboom een goede bekende. Bij HBS hebben wij in het tweede elftal al samengewerkt. In die periode scoorde ik dertien goals in dertien wedstrijden. Als oud-spits draagt hij veel van zijn ervaringen over. Zo is mijn timing al een stuk verbeterd. Dat hij mij benaderde om naar DUNO te komen maakte de keuze minder moeilijk. Ik heb veel vertrouwen in hem.”

Bij HBS stond hij stil in zijn ontwikkeling en dus was het beter om te vertrekken. „Een enorm moeilijke beslissing waar ik ook met mijn ouders veel over heb gepraat. Ik was bijna dagelijks op de club te

vinden. Ik train een jeugdteam en heb veel vrienden bij de club. Ik kon wel blijven maar dan moest ik weer in het tweede beginnen. Dat zag ik niet zitten.”

Kwaad

Een passage in het cluborgaan van HBS zette veel kwaad bloed. „Er stond geschreven dat de HBS'ers die weg zijn gegaan naar een andere club en niet willen knokken voor een plek in het eerste of het tweede elftal zich moeten afvragen of zij wel echte HBS'ers zijn. Dat raakte mij. Ik heb nooit een echte kans gekregen. Na het vertrek van Remco Klaasse en Tjeerd Westdijk naar de Verenigde Staten hoopte ik vorig seizoen op speeltijd. Niet dus. André Wetzel bleef vasthouden aan Jordy Brouwer en Jasper Roberti in de aanval. Een teleurstelling. Nee, André Wetzel heeft nooit uitgelegd wat ik tekort kom voor het eerste elftal. Ik vond ook niet dat het aan mij was om op hem af te stappen.”

Definitief is het afscheid van sportpark Craeyenhout zeker niet. „Ik blijf een jeugdteam trainen en zal op zondag zeker komen kijken. Vorige week was ik voor het eerst sinds drie maanden weer op de club. Dat was een vreemde gewaarwording. Het voelde anders dan normaal. Toch hoop ik over een paar jaar terug te keren bij HBS als spits van het eerste elftal. Dat zou prachtig zijn. Maar voorlopig richt ik mij volledig op DUNO. Het is belangrijk dat ik eens een seizoen zonder blessures doorkom. Wat dat betreft heb ik de laatste seizoenen al genoeg ellende meegemaakt.”

Puin

Op 2 oktober 2011 kwam Rolvink, als invaller in het eerste elftal, hard in aanraking met VVSB-doelman Ronald van der Meer. Zijn knie lag in puin. De voorste kruisband, de buitenmeniscus en de binnenband

waren afgescheurd. „Die keeper raakte mij met opzet, dat blijf ik zeggen. Ik kan er nog altijd niet makkelijk over praten.” De revalidatie duurde anderhalf jaar. Een moeilijke tijd. „Dankzij fysiotherapeut Peter van der Bent, mijn vader die mij als personal trainer begeleidde en de sportartsen van het MCH is de revalidatie in ieder geval goed verlopen. Het duurde wel een tijd voor ik het juiste gevoel weer te pakken had. Dat kon ik maar moeilijk accepteren. Nadat ik na drie wedstrijden in het tweede tegen VELO scoorde, heb ik mijn ouders achter het doel opgezocht en heb ik staan janken. Er kwamen heleboel emoties bovendrijven.”